

Številka: 018-109/2026-5

Datum: 19. 8. 2026

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN), v senatu mag. Zlate Jerman, kot predsednice senata, ter Sama Červeka in Andraža Žvana, kot članov senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Dobava in montaža merilne opreme za merjenje kakovosti zraka*«, na podlagi zahtevka za revizijo vlagatelja ARTES, d.o.o., Velenje, Efenkova 61, Velenje, ki ga po pooblastilu zastopa Odvetniška pisarna Kenda, o.p., d.o.o., Trstenjakova ulica 5, Ptuj (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Agencija Republike Slovenije za okolje, Vojkova cesta 1B, Ljubljana (v nadaljevanju: naročnik), dne 19. 8. 2026

odločila:

1. Zahtevku za revizijo se v delu, ki se nanaša na sklop 1, ugotovi in se postopek oddaje javnega naročila »*Dobava in montaža merilne opreme za merjenje kakovosti zraka*« v sklopu 1 »*Merilniki za spremljanje koncentracij plinskih onesnaževal v zunanjem zraku in merilniki za kontinuirano spremljanje koncentracije delcev v zunanjem zraku*« razveljavi v celoti.

Zahtevek za revizijo se v delu, ki se nanaša na sklope od 2 do 7, zavrne kot neutemeljen.

2. Naročnik je dolžan vlagatelju povrniti stroške postopka pravnega varstva v višini 3.186,57 EUR v roku 15 dni po vročitvi tega sklepa, po izteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila. Višja stroškovna zahteva vlagatelja se zavrne.

Obrazložitev:

Obvestilo o predmetnem javnem naročilu, ki ga je naročnik razdelil na sedem sklopov, je bilo dne 22. 4. 2026 objavljeno na portalu javnih naročil pod št. objave JN003056/2026-EUe16/01, in v Uradnem listu EU pod št. objave 273444-2026.

Vlagatelj je z vlogo z dne 10. 6. 2026 vložil zahtevek za revizijo, v katerem naročniku očita naslednje kršitve pri oblikovanju določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila:

1. Naročnik je oblikoval predmet sklopa 1 v nasprotju s prvim odstavkom 73. člena Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3) in temeljnimi načeli javnega naročanja, saj je v tem sklopu združil dve tehnološko neodvisni skupini merilnikov, tj. merilnike plinov in merilnike prašnih delcev, kar zmanjšuje konkurenco in izloča specializirane ponudnike, kot je vlagatelj. Merilniki plinov in merilniki prašnih delcev ne uporabljajo enakih komunikacijskih rešitev in protokolov, zato ne drži naročnikovo pojasnilo na portalu javnih naročil, da združitev merilnikov v en sklop zagotavlja *»enotno komunikacijo«* in da bi ločena dobava merilnikov povzročila dodatna tveganja ali nesorazmerne stroške integracije. Naročnikov sistem AQOBERL obdeluje podatke naprav različnih proizvajalcev – vsa oprema, ki jo naročnik naroča v sedmih sklopih, bo integrirana v isti sistem AQOBERL. Želja naročnika po organizacijski enostavnosti, administrativni razbremenitvi ali manjšem številu pogodb ni utemeljen razlog za združevanje različnih merilnikov v en sklop.
2. Naročnik je v tehničnih specifikacijah za merilnike določil znamko in model (npr. za sklop 1 HORIBA, APDA372), in ob tem navedel, da je naveden tip kompatibilen z merilnim sistemom naročnika, ponudniki pa lahko ponudijo drug tip opreme, ki mora imeti enakovredne tehnične specifikacije. Naročnik ni izkazal upravičenosti uporabe izjeme iz šestega odstavka 68. člena ZJN-3, saj ni izkazal (in tega tudi ni mogoče trditi), da predmeta javnega naročila ni mogoče opisati s funkcionalnimi zahtevami oz. zahtevami glede delovanja, saj je mogoče specifikacije merilnih instrumentov in analizatorjev opisati z navedbo tehničnih parametrov. Ker je naročnik, namesto določitve funkcionalnih zahtev, prednostno določil blagovno znamko, je kršil hierarhijo določanja tehničnih specifikacij in omejil konkurenco. Če naročnik predmeta ne more opisati drugače kot z navedbo znamke, bi moral opredeliti specifikacije oz. značilnosti referenčnega modela, ki so ključne za presojo enakovrednosti, saj ni mogoče, da bi imela oprema drugega proizvajalca v vseh tehničnih lastnosti enake specifikacije kot referenčna oprema. Zaradi umanjkanja kriterijev enakovrednosti, ponudniki ne vedo, kaj ponuditi, naročniku pa je omogočeno naknadno in arbitrarno ocenjevanje ponudb. Naročnik je na portalu javnih naročil navedel, da parametrov enakovrednosti ne bo objavil, s čimer je ponudnike seznanil, da pričakuje popolno ujemanje z referenčno opremo, kar presega dopuščeni obseg klavzule *»ali enakovredno«*. Enakovrednost v skladu z ZJN-3 pomeni funkcionalno primerljivost, ne pa identičnosti v vseh tehničnih lastnostih. Enakovrednost merilne opreme za merjenje kakovosti zraka se običajno podaja kot skladnost s standardi in smernicami, ki določajo zahteve glede merilne zmogljivosti, kakovosti meritev, natančnosti, itd., ne določajo pa konkretnih konstrukcijskih rešitev, komponent, tehničnih izvedb ali lastniških komunikacijskih protokolov. Funkcionalno enakovredna oprema lahko za enako raven merilne zmogljivosti in primerljive rezultate uporablja drugačne tehnične rešitve (zlasti glede merilnih načel, izvedbenih rešitev, komunikacijskih vmesnikov, dimenzij in teže opreme). Da so zahteve glede kompatibilnosti in tehničnih lastnostih navidezne in preferirajo enega proizvajalca, dokazuje primer analizatorja SO₂, v zvezi s katerim naročnik zahteva specifično strojno komponento referenčnega proizvajalca (tj. ksenonsko bliskovno svetilko s frekvenco 33 Hz), ki je drugi proizvajalci ne uporabljajo, in lastniške komunikacijske protokole. Nekatere tehnične zahteve presegajo funkcionalne potrebe in dejansko opisujejo konkretne proizvode (npr. ksenonska bliskovna svetilka s frekvenco 33 Hz in zahtevane dimenzije ohišja in teža ohišja). Ker naročnik tehničnih specifikacij in integracijskih postopkov ni razkril in ker ni določil dopustnih odstopanj pri tehničnih parametrih, je klavzula *»ali enakovredno«* zgolj navidezna. Naročnik zahteva integracijo v sistem AQOBERL, vendar brez celovitih tehničnih informacij, kot so specifikacije komunikacijskih protokolov, strukture podatkov, API vmesnikov ali razvojnih zahtev, zaradi česar ponudniki ne morejo pripraviti primerljivih ponudb pod enakimi pogoji. V zvezi s temi podatki je naročnik ponudnike napotil na ogled, ne da bi ob tem pojasnil, zakaj dokumentacija, ki je omogočena na vpogled pri naročniku, ni dostopna preko portala javnih naročil, kako bo potekal vpogled in katere informacije bo razkril. Ogled

ne odtehta manjkajočih specifikacij, poleg tega fizični ogled oz. vpogled v strojno opremo ne razkriva programskih kod in protokolov. Ker je naročnik zavrnil objavo specifikacij za integracijo v sistem AQOBERL z odgovorom, objavljenim po poteku roka za postavljanje vprašanj, vlagatelj naročnika na to kršitev ni mogel opozoriti na portalu javnih naročil.

Na podlagi navedenega vlagatelj primarno predlaga razveljavitev celotnega postopka javnega naročanja, podredno pa razveljavitev nezakonitih določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, v vsakem primeru pa zahteva povrnitev stroškov pravnega varstva.

Naročnik je s sklepom z dne 16. 6. 2026 zahtevek za revizijo zavrnil, vlagatelj pa je zoper navedeni sklep vložil pritožbo z dne 17. 6. 2026. Državna revizijska komisija je s sklepom, št. 018-081/2026 z dne 1. 7. 2026, vlagateljevi pritožbi ugodila, odločitev o stroških pritožbe pa pridržala do odločitve o zahtevku za revizijo.

Naročnik je dne 9. 7. 2026 na Državno revizijsko komisijo naslovil predlog za izdajo sklepa, s katerim se mu kljub vloženemu zahtevku za revizijo dovoli sklenitev pogodbe o izvedbi javnega naročila za sklope 2, 3, 4, 5, 6 in 7, kateremu Državna revizijska komisija s sklepom št. 018-097/2026-5 z dne 16. 7. 2026 ni ugodila.

Naročnik je dne 15. 7. 2026 zavrnil zahtevek za revizijo in zahtevo za povrnitev stroškov, iz naslednjih razlogov:

1. Elementi sklopa 1 predstavljajo vsebinsko, tehnično in funkcionalno zaključeno celoto, ki je glede na naravo in namen predmeta javnega naročila, smiselno oblikovana kot enoten sklop. Gre za specifične elemente, povezane v merilni sistem, izdelan po načrtih naročnika. Zamenjava posameznega elementa z drugim primerljivim na trgu bi naročniku povzročila nesorazmerne tehnične težave ali celo nedelovanje sistema. Merilniki predstavljajo sestavne dele istega merilnega sistema, ki mora zagotavljati kontinuiteto meritev, neprekinjeno delovanje merilnih postaj, enotno upravljanje naprav, integracijo v obstoječi sistem, usklajeno vzdrževanje in stabilen prenos podatkov, enoten sistem za prenos podatkov, integracijo v operativno bazo podatkov, podatke za modelske napovedi in napovedi indeksa kakovosti zunanjega zraka ter poenotene servisne in podporne postopke. Sklop 1 je oblikovan kot enovit komplet med seboj povezanih elementov, ki služijo istemu namenu. Oblikovanje sklopa temelji na objektivnih razlogih, povezanih z zagotavljanjem učinkovite izvedbe naročila, enotnostjo dobave ter nemotenim delovanjem sistema, zaradi česar razdelitev na več sklopov ne bi bila ne gospodarna ne primerna. Sklop 1 bi bilo mogoče razdeliti na osem sklopov, po posameznih postavkah, vendar to ne bi prispevalo k večji gospodarnosti in učinkovitosti izvedbe javnega naročila. Razdelitev na sklope ne bi zagotovila večje konkurence med ponudniki, naročniku pa bi povzročila nesorazmerne težave v primeru nedelovanja, otežila učinkovito izvedbo naročila, povečala administrativne obremenitve ter povzročila dodatna organizacijska in izvedbena tveganja. Za pravilno delovanje celotnega sklopa mora odgovarjati en sam dobavitelj – v nasprotnem primeru ob nepravilnem delovanju ne bi bilo mogoče enostavno ugotoviti, kateri izmed elementov (oz. njihova kombinacija) povzroča napako, saj bi se nepravilno delovanje odrazilo v nepravilnem delovanju celotnega sistema v sklopu 1. Za naročnika je zato gospodarno in učinkovito, če vse elemente dobavi en dobavitelj.
2. S predmetnim naročilom naročnik razširja obstoječo merilno mrežo, ki jo je sam zasnoval in razvil kot lastno rešitev – strojno opremo (merilnike), ki so bili ob razvoju mreže razpoložljivi na trgu, je povezal po ustreznih protokolih za izmenjavo podatkov v merilni sistem. Zamenjava obstoječega merilnika z drugim merilnikom bi povzročila nedelovanje posamezne naprave kot celote, od naročnika pa bi zahtevala razvoj in prilagoditev programske opreme za komunikacijo z novim merilnikom, prilagoditev obstoječe infrastrukture ter spremembe podatkovnih modelov in komunikacijskih vmesnikov. Uporaba večjega števila različnih proizvajalcev bi zaradi različnih komunikacijskih protokolov, vmesnikov in načinov delovanja

povečala zahtevnost integracije in s tem tveganje za nedelovanje celotne merilne mreže. Predmet javnega naročila zato upravičuje navedbo blagovne znamke, naročnik pa na drug način ne more opisati predmeta naročila. Naročnik je dodal klavzulo »*ali enakovredno*« in ob tem navedel, v čem mora biti posamezni element enakovreden, saj je navedel komunikacijske vmesnike, merjene veličine, metode, merilni princip... Na drugačen način kot z detajlnimi tehničnimi zahtevami naročnik ne more opisati predmeta; le element, ki bi bil v vseh navedenih točkah ustrezen, bi lahko integrirali v naročnikov sistem, da bi ta deloval. Zahtevane merilnike lahko ponudi več subjektov na trgu. Glede elementov sklopa 1 na trgu verjetno ne obstajajo ekvivalenti, vendar nekaj »*podobnega*« ni mogoče uporabiti – naročnik potrebuje merilnike z zahtevanimi lastnostmi. Posameznim tehničnim zahtevam vlagatelj ne oporeka. Naročnik je omogočil ogled protokolov, ki jih zaradi razširitve mreže merilnih sistemov ne more zamenjati, in tako ponudnikom ponudil vse podatke, s katerimi razpolaga in so pomembni za integracijo. Smiselno enako velja za podatkovne strukture, API-vmesnike in druge razvojne zahteve.

Naročnik je Državni revizijski komisiji dne 16. 7. 2026 odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila in pripadajočo dokumentacijo predrevizijskega postopka.

Vlagatelj v vlogi z dne 20. 7. 2026, s katero se je opredelil do navedb naročnika, vztraja pri revizijskih navedbah in dodaja, da so pri vsakem kompleksnem projektu tveganja z izvedbo, želja naročnika po organizacijski enostavnosti, administrativni razbremenitvi ali usklajevanju zgolj z enim pogodbenikom namesto z dvema, vendar to ne predstavlja objektivno opravičljivega razloga za razbremenitev zakonske obveznosti delitve javnega naročila na sklope. Vlagatelj nadalje navaja, da naročnik šele v odločitvi o zahtevku za revizijo prvič navaja razloge za določitev restriktivnih specifikacij, kar je prepozno. Poleg tega naročnik priznava, da je klavzula »*ali enakovredna*« zgolj navidezna, s tem ko ugotavlja, da enakovredna oprema drugih proizvajalcev ne obstaja. Iz tehničnih specifikacij je razvidno, da sistem AQOBERL omogoča integracijo opreme različnih proizvajalcev in komunikacijskih protokolov. Če bi naročnik razkril komunikacijski protokol (specifikacije, definicije, konfiguracijske predloge), bi bilo mogoče razviti ustrezen komunikacijski vmesnik, ki bi omogočal nemoteno povezavo in komunikacijo enakovredne merilne opreme kateregakoli proizvajalca z obstoječim informacijskim sistemom. Naročnik v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo odgovarja na napačno vprašanje, tj. ali je mogoče obstoječo opremo enostavno in neposredno zamenjati brez prilagoditve programske opreme, ne odgovori pa na vprašanje, ki ga izpostavlja vlagatelj, tj. ali je mogoče ob ustreznem razkritju komunikacijskih protokolov in integraciji uporabiti funkcionalno enakovredno opremo drugega proizvajalca.

Državna revizijska komisija je pri odločanju o zahtevku za revizijo pregledala dokumentacijo o postopku oddaje predmetnega javnega naročila, pri čemer je vpogledala v dosje predmetnega javnega naročila na portalu javnih naročil in dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila. Po pregledu navedene dokumentacije ter po preučitvi navedb vlagatelja in naročnika, je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Državna revizijska komisija uvodoma ugotavlja, da je predmet javnega naročila, ki ga je naročnik razdelil na sedem sklopov, dobava in montaža merilne opreme za merjenje kakovosti zraka ter vključuje tudi izvedbo povezave merilne opreme na komunikacijske vmesnike merilnega sistema, zagon merilne opreme na lokaciji in testiranje opreme ter šolanje uporabnikov. Iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, kot tudi iz navedb naročnika, izhaja, da naročnik že razpolaga in upravlja z merilnim sistemom (tj. Državna merilna mreža za spremljanje kakovosti zunanjega zraka in padavin), predmet zadevnega javnega naročila pa je namenjen razširitvi merilne mreže za merjenje kakovosti zraka na nepokrita področja (tj. vzpostavitev novih merilnih mest), razširitvi

merilne mreže z novimi merilniki (za kontinuirano merjenje ravni BTX), prenovitvi merilne mreže za spremljanje kakovosti padavin in vzpostavitvi nove mobilne naprave.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo, vloženim zoper določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, zatrjuje, da je naročnik sklop 1 oblikoval v nasprotju z določbami ZJN-3, ker je v tem sklopu združil različne merilnike, in da naročnik tehničnih specifikacij (v sklopih od 1 do 7) ni oblikoval v skladu z določbami ZJN-3.

1. Glede oblikovanja predmeta sklopa 1

Revizijske navedbe, povezane z razdelitvijo javnega naročila na sklope, je treba presoјati z vidika prvega odstavka 73. člena ZJN-3, ki določa, da mora naročnik v primeru, če predmet javnega naročila to dopušča in če to prispeva k večji gospodarnosti in učinkovitosti izvedbe javnega naročila, javno naročilo oddati po ločenih sklopih ter določiti velikost in predmet takšnih sklopov. Pri tem mora zagotoviti nediskriminatorno obravnavo in s tem večjo dostopnost javnega naročila gospodarskim subjektom.

Državna revizijska komisija je že večkrat pojasnila (prim. npr. odločitve v zadevah, št. 018-230/2017, 018-164/2019, 018-171/2019, 018-195/2019), da je bil z določilom 73. člena ZJN-3 v nacionalni pravni red implementiran 46. člen Direktive 2014/24/EU, pri čemer je zakonodajalec to storil z obveznostjo (in ne zgolj možnostjo) razdelitve naročila na posamezne sklope. Kot je pojasnjeno v 78. uvodni izjavi Direktive 2014/24/EU, je eden izmed ciljev ureditve postopkov javnega naročanja ta, da mora biti javno naročanje prilagojeno potrebam malih in srednjih podjetij. Zakonodajci držav članic morajo zato zagotoviti, da spodbudijo naročnike k delitvam večjih naročil na sklope. Večja naročila lahko naročniki razdelijo količinsko ali pa kakovostno v skladu z različnimi sodelujočimi dejavnostmi in specializacijami, da tako vsebino posameznega naročila prilagodijo specializiranim sektorjem malih in srednjih podjetij. Direktiva 2014/24/EU sicer tudi dopušča, da se naročnik odloči, da javnega naročila ne bo razdelil na sklope. V tem primeru mora izkazati, da obstajajo utemeljeni razlogi za takšno odločitev, ker bi npr. razdelitev naročila na sklope lahko povzročila omejevanje konkurence, ker bi pomenila tehnično prezahtevno ali predrago izvedbo javnega naročila ali pa bi potreba po usklajevanju različnih izvajalcev za sklope lahko resno ogrozila pravilno izvedbo javnega naročila.

Naročniki morajo torej v skladu s prvim odstavkom 73. člena ZJN-3 in ob upoštevanju določb Direktive 2014/24/EU zagotoviti nediskriminatorno obravnavo in večjo dostopnost javnega naročila malim in srednjim podjetjem tako, da javno naročilo razdelijo na sklope, če sta za to izpolnjena dva pogoja: če to dopušča predmet naročila (če je predmet naročila možno deliti na manjše zaključene celote) in če to prispeva k večji gospodarnosti in učinkovitosti izvedbe javnega naročila.

V predmetnem postopku pravnega varstva je zato treba, ob upoštevanju navedb vlagatelja in naročnika, odgovoriti na vprašanje, ali je predmet sklopa 1 tak, da omogoča razdelitev na manjše zaključene celote, in če, ali bi delitev lahko vplivala na večjo gospodarnost in učinkovitost izvedbe javnega naročila.

V zvezi z vprašanjem, ali predmet javnega naročila v sklopu 1 dopušča delitev na dva manjša dela, kot zatrjuje vlagatelj, ki bi ju bilo mogoče oblikovati v samostojna sklopa, gre najprej ugotoviti, da je predmet sklopa 1 dobava in montaža merilnikov za spremljanje koncentracij plinskih onesnaževal v zunanjem zraku in merilnikov za kontinuirano spremljanje koncentracije delcev v zunanjem zraku (ter povezava merilne opreme na komunikacijske vmesnike merilnega sistema, zagon merilne opreme na lokaciji, testiranje opreme ter šolanje uporabnikov). Iz ponudbenega predračuna za sklop 1 je razvidno, da naročnik v tem sklopu naroča osem različnih

izdelkov, in sicer: merilnik za merjenje SO₂, merilnik za merjenje NO, NO₂, NO_x, merilnik za merjenje O₃, generator ničelnega zraka, zajemni sistem, merilnik delcev v zraku, zajemna cev dolžine 2 m in zajemna cev dolžine 1,2 m. Iz navedb naročnika izhaja, da se merilnik za merjenje SO₂, merilnik za merjenje NO, NO₂, NO_x, merilnik za merjenje O₃, generator ničelnega zraka in zajemni sistem nanašajo na merilnike plinskih onesnaževal v zunanjem zraku (v nadaljevanju: merilniki plinov), medtem ko se merilnik delcev v zraku, zajemna cev dolžine 2 m in zajemna cev dolžine 1,2 m nanašajo na merilnike za kontinuirano spremljanje koncentracije delcev v zunanjem zraku (v nadaljevanju: merilniki prašnih delcev).

Upoštevanje navedeno gre pritrditi navedbam vlagatelja, da naročnik v sklopu 1 naroča merilnike plinov in merilnike prašnih delcev. Vlagatelj se z zahtevkom za revizijo zavzema, da bi naročnik ločeno naročal merilnike plinov in merilnike prašnih delcev, in v tej zvezi zatrjuje, da so merilniki plinov in merilniki prašnih delcev medsebojno neodvisni skupini instrumentov, ki nista tehnološko ali konstrukcijsko povezani. Navedenega naročnik ne zanika in ne zatrjuje, da bodo v okviru merilnega sistema, v katerega se bodo vgradili merilniki plinov in merilniki prašnih delcev medsebojno tehnološko ali konstrukcijsko povezani ali da bi delovanje enega merilnika kakorkoli vplivalo na delovanje drugega. Upoštevanje navedeno in upoštevanje, da naročnik celo navaja, da bi bilo mogoče sklop 1 razdeliti na osem manjših sklopov; torej na način, da bi vsak izdelek, ki ga naročnik naroča v okviru sklopa 1, predstavljal svoj sklop, Državna revizijska komisija ugotavlja, da predmet javnega naročila v sklopu 1 dopušča delitev na dva manjša ločena sklopa, tj. na merilnike plinov in merilnike prašnih delcev.

V zvezi z drugim vprašanjem, to je vprašanjem, ali bi delitev predmeta javnega naročila v sklopu 1 lahko vplivala na večjo gospodarnost in učinkovitost izvedbe javnega naročila, gre ugotoviti, da naročnik ne prereka navedb vlagatelja, da na trgu za vsako skupino merilnikov obstajajo specializirani gospodarski subjekti. Naročnik sicer zatrjuje, da delitev sklopa 1 na manjše sklope ne bi prispevala k večji gospodarnosti in ne bi zagotovila večje konkurence med ponudniki, vendar navedenega ne konkretizira, pač pa zgolj pavšalno navaja, da *»ne gre za tako različne elemente glede na naravo predmeta, da bi navedeno povzročilo neupravičeno diskriminacijo med ponudniki«*. Upoštevanje navedeno gre zato slediti navedbam vlagatelja, da na trgu obstajajo gospodarski subjekti, ki so specializirani le za eno vrsto merilnikov oz. gospodarski subjekti, ki so (kot naj bi bil po lastnih navedbah vlagatelj) specializirani le za merilnike prašnih delcev. Posledično gre ugotoviti, da bi se z oblikovanjem dveh manjših sklopov lahko specializiranim ponudnikom (kot naj bi bil vlagatelj) omogočilo (samostojno) sodelovanje v postopku s predložitvijo ponudbe le za manjši del sklopa, kar je tudi namen delitve naročila na sklope, kot izhaja iz zgoraj omenjenih določb direktive. Zato je mogoče sklepati, da bi lahko naročnik z večjo dostopnostjo naročila gospodarskim subjektom preko oblikovanja dveh manjših sklopov prejel večje število ponudb ponudnikov, ki bi s ponudbenimi cenami vplivali na večjo konkurenčnost in s tem gospodarnost izvedbe javnega naročila.

Naročnik v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo v utemeljitev nerazdelitve sklopa 1 na manjše sklope uveljavljala razloge, ki se po vsebini nanašajo na učinkovitost izvedbe javnega naročila. Naročnik namreč navaja, da oblikovanje sklopa 1 temelji na objektivnih razlogih, povezanih z zagotavljanjem učinkovite izvedbe naročila, enotnostjo dobave in nemotenim delovanjem sistema, ter zatrjuje, da bi razdelitev javnega naročila na manjše sklope otežila učinkovito izvedbo naročila, povečala administrativne obremenitve ter povzročila dodatna organizacijska in izvedbena tveganja.

Iz navedb naročnika izhaja, da se bodo merilniki plinov in merilniki prašnih delcev, ki se uporabljajo za meritve emisij ter za pripravo oz. pridobitev podatkov za modelske napovedi onesnaženosti zraka in indeksa kakovosti zraka, vgradili oz. integrirali v merilni sistem AQOBERL, katerega je naročnik (vključno s programskimi vmesniki in komunikacijskimi protokoli)

razvil in vzpostavil sam. Slediti gre zato navedbam naročnika, da merilniki plinov in merilniki prašnih delcev (oz. skupek elementov, ki so predmet sklopa 1) predstavljajo sestavne dele istega merilnega sistema in služijo istemu namenu. Vendar niti iz navedb naročnika niti iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ne izhaja, da bi merilniki plinov in merilniki prašnih delcev, skupaj z merilnim sistemom AQOBERL, predstavljali ločen samostojen merilni sistem. Nasprotno, dokument »*Tehnične specifikacije*« (v nadaljevanju: Tehnične specifikacije), ki je del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, potrjuje vlagateljeve navedbe, da se v merilni sistem AQOBERL povezujejo tudi drugi merilniki, ki jih naročnik naroča v okviru drugih sklopov tega javnega naročila (npr. merilniki za merjenje koncentracije črnega ogljika v zraku, ki so predmet sklopa 2, merilniki za merjenje sončnega sevanja, ki so predmet sklopa 3, merilniki za 2D merjenje hitrosti in smeri vetra, ki so predmet sklopa 4). Ker se torej v merilni sistem AQOBERL povezuje oz. vgrajuje tudi druga oprema, ki jo naročnik oddaja v ločenih samostojnih sklopih, zgolj dejstvo, da se tako merilniki plinov in kot tudi merilniki prašnih delcev povezujejo v isti merilni sistem AQOBERL, ne more predstavljati upravičljivega razloga za nerazdelitev sklopa 1 na dva manjša sklopa. Tudi če bi sledili navedbam naročnika, da merilniki plinov in merilniki prašnih delcev oz. skupek elementov, ki predstavljajo predmet sklopa 1, upoštevajo njihov isti namen, predstavljajo (vsebinsko, tehnično in funkcionalno) zaključeno celoto merilnega sistema, to samo po sebi še ne predstavlja razloga, ki bi naročnika razbremenil obveznosti razdelitve predmeta naročila na manjše enote oz. sklope. Šele če bi bilo mogoče ugotoviti, da je bolj smotrno in učinkovito, da se vsi elementi, ki služijo istemu namenu, oddajo skupaj, bi se lahko naročnik razbremenil obveznosti delitve sklopa 1 na manjše dele.

Naročnik kot enega od razlogov v prid smiselnosti oblikovanje enega sklopa navaja tudi nemoteno delovanje merilnega sistema, vendar ne pojasni, zakaj bi mu dejstvo, da bi imel le enega dobavitelja, zagotavljalo nemoteno delovanje sistema oz. zakaj bi dejstvo, da bi imel dva dobavitelja, pomenilo, da sistem ne bo deloval oz. da obstaja večje tveganje, da sistem ne bo deloval. Naročnik ni z ničemer izkazal, da bi glede delovanja sistema obstajala razlika med položajem z enim dobaviteljem in položajem z dvema različnima dobaviteljema. Ponoviti gre, da se v merilni sistem AQOBERL povezujejo tudi drugi merilniki in druga oprema, ki jo naročnik naroča v okviru drugih sklopov tega javnega naročila, kar kaže na to, da večje število dobaviteljev opreme, ki se povezuje v merilni sistem AQOBERL, očitno ne bo vplivalo na njegovo delovanje. Državna revizijska komisija lahko sledi navedbam naročnika, da mora merilni sistem, katerega del so merilniki plinov in merilniki prašnih delcev, zagotavljati kontinuiteto meritev, neprekinjeno delovanje merilnih postaj, integracijo v obstoječi informacijski sistem AQOBERL, zanesljiv in dolgoročno stabilen prenos podatkov, sočasno integracijo v operativno bazo podatkov ter podatke za modelske napovedi in napovedi indeksa kakovosti zunanjega zraka. Vendar pa naročnik ni navedel nobenih argumentov, na podlagi katerih bi bilo mogoče utemeljeno sklepati, da navedeno zaradi dveh dobaviteljev v sklopu 1 ne bi bilo zagotovljeno oz. da bi bilo navedeno zagotovljeno zgolj v primeru enega dobavitelja v tem sklopu. Naročnik tudi zatrjuje, da mora sistem, katerega del so merilniki plinov in merilniki prašnih delcev, zagotavljati enotno upravljanje naprav, usklajeno vzdrževanje, enoten sistem za prenos podatkov v podatkovni center in poenotene servisne ter podporne postopke, vendar navedenega ne konkretizira in tako ne pojasni, zakaj bi bilo za delovanje merilnega sistema potrebno enotno upravljanje naprav, usklajeno vzdrževanje, enoten sistem za prenos podatkov v podatkovni center in poenoteni servisni ter podporni postopki.

V zvezi z navedbami naročnika, da elementi sklopa 1 predstavljajo specifične elemente, povezane v merilni sistem, in da ne more (enostavno) zamenjati ali nadomesti posameznega elementa z drugim na trgu, gre pojasniti, da združevanje merilnikov plinov in merilnikov prašnih delcev v en sklop ne more vplivati na njihovo kompatibilnost z obstoječim sistemom. Naročniku namreč dejstvo, da je obe vrsti merilnikov združil v en sklop, ne zagotavlja, da bo prejel merilnike, ki bodo kompatibilni z obstoječim merilnim sistemom, prav tako pa razdelitev sklopa 1 na manjše

sklope ne pomeni, da bodo ponudniki ponudili merilnike, ki ne bodo kompatibilni z obstoječim naročnikovim sistemom. Kompatibilnost je tehnična lastnost, ki jo mora naročnik zagotoviti s tehničnimi specifikacijami. Če lahko ponudnik ponudi merilnike, ki v celoti izpolnjujejo naročnikove tehnične zahteve, je nebitveno, ali jih dobavi (in vgradi) v okviru manjših sklopov ali pa v okviru enega sklopa – v obeh primerih bo naročnik prejel merilnike, ki omogočajo ustrezno (kompatibilno) vgradnjo v njegov sistem. Naročnik zato z navedbami, da bi mu zamenjava posameznega elementa povzročila nesorazmerne tehnične težave oz. nedelovanje sistema oz. nedelovanje državne mreže za merjenje kakovosti zraka, ne more utemeljiti razlogov, ki bi ga razbremenjevali dolžnosti razdelitve naročila na manjše sklope.

Naročnik v odločitvi o zahtevku za revizijo v utemeljitev oblikovanja enega sklopa nadalje navaja enotnost dobave in zatrjuje, da (ker elementi sklopa 1 služijo istemu namenu) mora za pravilno delovanje celotnega sklopa odgovarjati en dobavitelj oz. da mora za vse elemente, ki so namenjeni modelskim napovedim emisij, indeksu kakovosti zunanega zraka in meritvam emisij, odgovarjati en sam dobavitelj; v nasprotnem primeru ne bi bilo mogoče enostavno ugotoviti, kateri izmed posameznih elementov povzroča napako, ker se nepravilno delovanje posameznega elementa odrazi v nepravilnem delovanju celotnega sistema v sklopu 1. V zvezi z izpostavljenimi navedbami gre poudariti, da se vlagatelj ne zavzema za razdelitev predmeta sklopa 1 na osem manjših sklopov, in se tako ne zavzema, da bi naročnik vsako postavko ponudbenega predračuna za sklop 1 naročal posebej, pač pa se zavzema, da bi naročnik oblikoval dva manjša sklopa in bi torej ločeno naročal merilnike plinov in merilnike prašnih delcev. Oblikovanje manjših sklopov v skladu s predlogom vlagatelja torej ne bi pripeljalo do položaja, ko v primeru nedelovanja sistema ne bi bilo jasno, ali je napaka v merilniku ali v pripadajoči opremi. Naročnik sicer navaja, da se nepravilno delovanje posameznega elementa odrazi v nepravilnem delovanju celotnega sistema v sklopu 1, vendar iz njegovih navedb ne izhaja, da bi bili merilniki prašnih delcev in merilniki plinov v sistemu medsebojno povezani na način, da bi bilo delovanje merilnikov prašnih delcev odvisno od delovanja merilnikov plinov in obratno; tudi iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ne izhajajo zahteve, vezane na medsebojno integracijo oz. komunikacijo merilnikov prašnih delcev z merilniki mlinov in obratno, pač pa zgolj zahteve, vezane na integracijo merilnikov prašnih delcev v sistem AQOBERL, in zahteve, vezane na integracijo merilnikov plinov v sistem AQOBERL. Zato po presoji Državne revizijske komisije oblikovanje manjših sklopov v skladu s predlogom vlagatelja (na merilnike plinov in merilnike prašnih delcev) ne bi vplivalo niti na identificiranje napake v primeru nepravilnega delovanja sistema (npr. nepridobitev posameznega podatka, namenjenega modelski napovedi emisij, indeksu kakovosti zunanega zraka in meritvam emisij) niti na identificiranje vzroka napake. Tudi primeru razdelitve sklopa 1 na dva manjša ločena sklopa lahko naročnik v primeru nedelovanja sistema brez velikih naporov ugotovi, katera vrsta merilnikov, ali merilniki plinov ali merilniki prašnih delcev, ne deluje in posledično, kateri izvajalec je odgovoren za nedelovanje sistema.

Pavšalne so naročnikove navedbe, da bi razdelitev sklopa 1 povečala administrativne obremenitve ter povzročila dodatna organizacijska in izvedbena tveganja, saj teh navedb z ničemer ne konkretizira in ne pojasni, kako oz. zakaj bi se povečala administrativna obremenitev naročnika, katera organizacijska tveganja bi se povečala oz. nastala in zakaj, kot tudi ne katera izvedbena tveganja (razen tveganja, vezana na nezmožnost razmejitve odgovornosti za napako, do česar se je Državna revizijska komisija že opredelila) bi nastala in zakaj. Če naročnik z navedbami o povečani administrativni obremenitvi meri na to, da bi zaradi razdelitve sklopa 1 na manjše dele lahko imel sklenjenih več pogodb, posledično pa bi se moral ukvarjati z več pogodbami, gre ponoviti, da se vlagatelj ne zavzema, da bi naročnik razdelil predmet javnega naročila na osem sklopov, ampak se zavzema za razdelitev javnega naročila na dva sklopa. Delitev sklopa 1 na način, za katerega se zavzema vlagatelj, zato ne bi pripeljala do položaja, ko bi bil naročnik prisiljen skleniti pogodbeno razmerja z množico dobaviteljev in ko bi bilo mogoče govoriti o negospodarni in neučinkoviti izvedbi javnega naročila (upoštevaje npr. tudi obseg

naročila, glede na ocenjeno vrednost). Zgolj dejstvo, da bi se v posledici delitve posameznega sklopa na dva manjša sklopa povečale administrativne obremenitve, ne zadošča za razbremenitev naročnikove dolžnosti razdelitve naročila na manjše sklope. Sprejem takšnega stališča bi pomenilo, da bi se naročniki razbremenili dolžnosti razdelitve naročila na manjše sklope že zgolj zaradi tega, ker bi morali opraviti kakšno dejanje več kot v primeru, če delitve na sklope ne bi bilo, kar bi povsem izvotlilo pravilo iz prve povedi prvega odstavka 73. člena ZJN-3.

Naročnik tudi z navedbami o pomembnosti sistema merilne mreže ne more utemeljiti oblikovanja sklopa 1, saj pomembnost predmeta oz. podatkov, ki jih bo naročnik pridobil z zahtevanimi merilniki, ne predstavlja razloga, ki bi utemeljeval, da se javno naročilo ne razdeli na manjše sklope. Tudi če je, kot to zatrjuje naročnik, priprava podatkov za modelske napovedi onesnaženosti zunanjega zraka in indeksa kakovosti zraka pomembna za pravočasno obveščanje javnosti o visoki koncentraciji onesnaževal v zunanjem zraku, in se s tem zagotavlja varstvo zdravja in življenja ljudi ter izpolnjevanje obveznosti iz Direktive 2004/37/ES, je naročnik pri oblikovanju predmeta dolžan upoštevati določbe ZJN-3.

Na podlagi navedenega Državna revizijska komisija na eni strani pritruje vlagatelju, da je predmet javnega naročila v sklopu 1 mogoče razdeliti in oblikovati na način, za katerega si prizadeva, in sicer na merilnike plinov in merilnike prašnih delcev, in da bi takšna delitev prispevala k večji gospodarnosti in učinkovitosti izvedbe javnega naročila, ter na drugi strani ugotavlja, da naročnik v konkretnem primeru ni navedel nobenih utemeljenih razlogov, ki bi ga dolžnosti razdelitve predmeta javnega naročila v sklopu 1 na manjše sklope razbremenili. V posledici navedenega gre tako zaključiti, da je naročnik s tem, ko predmeta javnega naročila v sklopu 1 ni razdelil na manjše sklope, kršil prvi odstavek 73. člena ZJN-3.

2. Glede tehničnih specifikacij

Vlagatelj v zahtevku za revizijo zatrjuje, da naročnik neupravičeno navaja konkretne proizvajalce in modele opreme v tehničnih specifikacijah, da ni navedel parametrov, na podlagi katerih bo presojal enakovrednost ponujenega blaga, zaradi česar zahteva popolno identičnost s ponujeno referenčno opremo, da le formalno dopušča enakovredno opremo, dejansko pa zahteva referenčno opremo, in da naročnik ni navedel specifikacij, relevantnih za integracijo opreme drugih proizvajalcev v naročnikov merilni sistem.

Predmet javnega naročila naročnik opiše s tehničnimi specifikacijami, s katerimi opredeli zahtevane značilnosti naročenih gradenj, storitev ali blaga (druga poved iz prvega odstavka 68. člena ZJN-3). V primeru javnih naročil blaga ali storitev tehnične specifikacije pomenijo specifikacijo v dokumentu, ki opredeljuje zahtevane značilnosti proizvoda ali storitve, kot so ravni kakovosti, okoljskih in podnebnih vplivov, zahteve v zvezi z oblikovanjem, prilagojenim vsem uporabnikom (vključno z dostopnostjo za invalide), ter ocenjevanje skladnosti, zahteve v zvezi s delovanjem, uporabo proizvoda, varnostjo ali dimenzijami, vključno z zahtevami v zvezi s proizvodom glede imena, pod katerim se prodaja, izrazoslovjem, simboli, preizkušanjem in preizkusnimi metodami, pakiranjem, označevanjem, uporabo znakov, navodili za uporabnike, proizvodnimi postopki in metodami na posamezni stopnji življenjske dobe blaga ali storitve, ter postopki ocenjevanja skladnosti (23. točka prvega odstavka 2. člena ZJN-3).

Naročnik je pri oblikovanju tehničnih specifikacij načeloma samostojen, kar pomeni, da jih določi ob upoštevanju lastnih potreb in pričakovanj glede na predmet javnega naročila, ob tem pa mora upoštevati pravila, ki jih določa 68. člen ZJN-3. Četrti odstavek 68. člena ZJN-3 določa, da morajo tehnične specifikacije vsem gospodarskim subjektom zagotavljati enak dostop do postopka javnega naročanja in neupravičeno ne smejo ovirati odpiranja javnih naročil konkurenci. Tehnične specifikacije se lahko določijo na katerega izmed načinov, določenih v petem odstavku 68. člena

ZJN-3, in sicer v smislu zahtev glede delovanja ali funkcionalnosti, s sklicevanjem na tehnične specifikacije in standarde ali v kombinaciji obeh načinov. Iz ZJN-3 ne izhaja hierarhija načinov oz. noben izmed predvidenih načinov oblikovanja tehničnih specifikacij nima prednosti pred drugim. Pri določanju tehničnih specifikacij mora naročnik upoštevati tudi omejitve in zahteve iz šestega odstavka 68. člena ZJN-3. V skladu s šestim odstavkom 68. člena ZJN-3 v tehničnih specifikacijah ne smejo biti navedeni določena izdelava ali izvor ali določen postopek, značilen za proizvode ali storitve določenega gospodarskega subjekta, ali blagovne znamke, patenti, tipi ali določeno poreklo ali proizvodnja, ki dajejo prednost nekaterim podjetjem ali proizvodom ali jih izločajo, razen če tega ne upravičuje predmet javnega naročila. Take navedbe so izjemoma dovoljene, če sicer ni mogoče dovolj natančno in razumljivo opisati predmeta naročila, vsebovati pa morajo tudi besedi »ali enakovredni«.

V obravnavanem primeru je naročnik tehnične specifikacije določil v Tehničnih specifikacijah, med drugim je v točki 2.1.a »Dobave merilne opreme« (kot splošne zahteve) določil:

»Dobavljeni merilniki morajo biti skladni s podrobnimi tehničnimi specifikacijami (Priloga 1 tehničnih specifikacij), tako da je zagotovljena njihova združljivost z merilnim sistemom naročnika. Dobavitelj mora ponuditi enak tip ali enakovredno opremo glede na tehnične specifikacije, pod pogojem, da je enakovredna oprema vsaj enakih ali boljših tehničnih karakteristik, funkcionalnosti ter kakovosti. Oprema druge blagovne znamke ali drugega proizvajalca, ki zagotavlja počasnejše, manj natančno, manj zanesljivo ali manj varno delovanje ali ima krajšo življenjsko dobo, višje stroške vzdrževanja, manj funkcionalnosti ali predstavlja po drugih karakteristikah slabšo opremo, ali ni kompatibilna s strojno in programsko opremo naročnika, s strani naročnika ne bo sprejeta. Prav tako s strani naročnika kot enakovredna ne bo sprejeta oprema, ki ne bo izpolnjevala tistih standardov, ki jih izpolnjuje tip opreme, ki jo kot primerljivo navaja naročnik, ali drugih enakovrednih standardov, s katerimi se zagotavljajo iste lastnosti in funkcionalnosti«.

V Prilogi 1 Tehničnih specifikacij je naročnik za vsak naročan izdelek oblikoval tabelo, v kateri je navedel proizvajalca in model opreme z opombo »Naveden je tip, ki je kompatibilen z merilnim sistemom naročnika. Ponudnik lahko ponudi drug tip merilne opreme, ki pa mora imeti enakovredne tehnične specifikacije«, v nadaljevanju pa je določil več zahtev. Naročnik je tako npr. v sklopu 1 za merilnik za merjenje SO₂ kot ustrezen navedel proizvod »Horiba, APSA-38« ter določil več zahtev glede tega merilnika, npr. glede merjene veličine, merilne metode, merilnega principa, merilnega območja SO₂, občutljivosti, odzivnega časa, vira svetlobe v merilni komori, preverjanje delovanja analizatorja, prikaza podatkov, digitalnih izhodnih podatkov, dimenzij merilnika.... Na primerljiv način je naročnik oblikoval zahteve tudi za ostalo opremo iz sklopa 1 in za opremo, ki je predmet sklopov od 2 do 7.

Naročnik je v zvezi s tehničnimi specifikacijami prejel več vprašanj zainteresiranih ponudnikov, na katere je odgovoril prek portala javnih naročil, s čimer so ti postali del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (prvi odstavek 67. člena ZJN-3 in druga poved drugega odstavka 67. člena ZJN-3).

Naročnik je:

- na vprašanje, kateri tehnični parametri so za zanj ključni in bodo bistveni pri presoji enakovrednosti opreme, odgovoril *»[...] Ključne in bistvene so vse zahteve iz tehničnih specifikacij. Ponujeno blago mora izpolnjevati najmanj takšne zahteve kot so razvidne iz tehničnih specifikacij [...]«* (glej vprašanje in odgovor, objavljena na portalu javnih naročil dne 14. 5. 2026 ob 14.22),
- na vprašanje, ali bo kot ustrezno štel opremo drugih proizvajalcev, ki dosega enake merilne in funkcionalne karakteristike, ne glede na uporabo drugačne komunikacijske ali programske arhitekture, ali bo zaradi zagotavljanja konkurence razmislil o preoblikovanju tehničnih zahtev v funkcionalne oz. zmogljivostne kriterije namesto sklicevanja na konkretne modele oz.

lastniške tehnične rešitve, odgovoril »[...] Naročnik bo kot ustrezno priznal tudi opremo drugih proizvajalcev, pod pogojem, da ta izpolnjuje vse zahtevane tehnične, funkcionalne in merilne karakteristike ter omogoča vključitev v obstoječi sistem naročnika [...] so konkretni modeli oziroma proizvajalci navedeni zgolj kot referenčni primer zahtevane ravni kakovosti, zmogljivosti in kompatibilnosti [...] z navedbami konkretnih tipov oziroma proizvajalcev opreme ne izključuje konkurence, saj je pri vseh postavkah dopustna tudi ponudba enakovredne opreme (»ali enakovredno«), pod pogojem, da ponujena oprema zagotavlja: enake ali boljše merilne in funkcionalne karakteristike, popolno združljivost z obstoječo infrastrukturo naročnika, možnost integracije v obstoječi sistem brez nesorazmernih posegov v komunikacijsko arhitekturo, podatkovne tokove, programsko opremo ali postopke obdelave podatkov ter ohranitev obstoječih standardov vzdrževanja, diagnostike in umerjanja [...]« (glej vprašanje in odgovor, objavljena na portalu javnih naročil dne 14. 5. 2026 ob 14.45),

- na poziv, da naročnik objavi tehnične specifikacije integracijskih zahtev, komunikacijske protokole, podatkovne formate in pogoje interoperabilnosti, odgovoril »[...] bo naročnik zaradi velikega obsega podatkov ponudnikom omogočil ogled protokolov, ki so potrebni za zajem podatkov iz merilne mreže [...] ogledi se bodo izvajali dne 2. in 3. 6. 2026 na sedežu naročnika [...]« (glej vprašanje in odgovor, objavljena na portalu javnih naročil dne 25. 5. 2026 ob 16.38),
- na poziv, da opredeli tehnične parametre, relevantne za presojo enakovrednosti, in na opozorilo, da povezava, ki naj bi omogočala dostop do specifikacij konfiguracije in zajema, ne deluje, odgovoril »[...] Naročnik ne more objaviti zahtevanih parametrov. Kot izhaja iz odgovora na Portalu javnih naročil z dne 25.05.2026 ob 16:38 je bil v ta namen potencialnim ponudnikom omogočen vpogled v naročnikovo dokumentacijo« (vprašanje in dogovor, objavljena na portalu javnih naročil dne 8. 6. 2026 ob 14.35).

Državna revizijska komisija upošteva predstavljeni del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ugotavlja, da je naročnik v tehničnih specifikacijah navedel konkretne proizvajalce opreme in modele opreme oz. konkretne proizvode (tj. referenčno opremo), vendar pa naročnik ni zahteval, da ponudniki ponudijo referenčno opremo oz. da ponudijo navedene konkretne proizvode, saj je večkrat pojasnil, da lahko ponudniki ponudijo tudi drugo opremo kot referenčno opremo. Naročnik predmeta javnega naročila ni opredelil zgolj z navedbo referenčne opreme in dodatkom »ali enakovredno«, saj je določil tudi tehnične zahteve, ki jih mora izpolnjevati ponujena oprema. Naročnik je namreč v tabelah v Prilogi 1 Tehničnih specifikacij za vsak merilnik oz. opremo določil zahteve, ki jih mora ponujeni merilniki oz. oprema izpolnjevati (npr. glede merjene veličine, merilne metode, merilnega principa, merilnega območja, občutljivosti, odzivnega časa, vira svetlobe v merilni komori, preverjanje delovanja analizatorja, prikaza podatkov, digitalnih izhodnih podatkov, dimenzij merilnika...), ob tem pa je naročnik na portalu javnih naročil pojasnil, da so vse zahteve relevantne in da mora ponujena oprema izpolnjevati najmanj zahteve, kot so razvidne iz Tehničnih specifikacij.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo najprej zatrjuje, da naročnik v tehničnih specifikacijah v nasprotju z določbami ZJN-3 navaja točno določene proizvode. V zvezi z navedbami vlagatelja, da naročnik ni izkazal upravičenosti uporabe blagovne znamke oz. navedbe konkretnega izdelka v tehničnih specifikacijah, in v zvezi z navedbami vlagatelja, da naročnik prepozno, šele v odločitvi o zavrnitvi o zahtevku za revizijo, navaja razloge za določitev tehničnih specifikacij, gre pojasniti, da iz ZJN-3 ne izhaja obveznost naročnika, da v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila navede razloge za določitev zahtev. Kot je Državna revizijska komisija že večkrat pojasnila (prim. npr. odločitve v zadevah št. 018-133/2017, 018-020/2019, 018-060/2019, 018-077/2023, 018-016/2024, 018-137/2024, 018-043/2025), je naročnik šele v postopku pravnega varstva, ko vlagatelj konkretizirano zatrjuje domnevne kršitve pri oblikovanju določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, dolžan navesti razloge za določitev zahtev, kar posledično pomeni tudi, da naročnikovih navedb v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo ni mogoče šteti kot prepoznih.

Navedenega ne spreminja vlagateljovo sklicevanja na odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-046/2025. V omenjeni zadevi, ki jo vlagatelj nepravilno povzema in interpretira, Državna revizijska komisija ni zavzela stališča, da naročnik v odločitvi o zahtevku za revizijo ne sme navajati novih razlogov »za utemeljitev izpodbijanih zahtev, ki jih ni določil že v sami dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila oziroma preko pojasnil na portalu javnih naročil«, kot to zatrjuje vlagatelj. V omenjeni zadevi takratni zahtevek za revizijo ni bil vložen zoper določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (kot je predmetni zahtevek za revizijo), pač pa je bil vložen po poteku roka za predložitev ponudb zoper naročnikovo odločitev o oddaji naročila, s katero je naročnik zavrnil vlagateljovo ponudbo kot nedopustno – v teh okoliščinah je Državna revizijska komisija pojasnila, da naročnik v sklepu, s katerim zavrne zahtevek za revizijo, ne sme navajati novih razlogov za utemeljitev odločitve o zavrnitvi ponudbe, ki jih ni navedel že v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo.

V zvezi z vlagateljevimi navedbami, da naročnik nima podlage za navajanje točno določenih proizvodov, ker je mogoče predmet javnega naročila (tj. merilna oprema za spremljanje kakovosti zraka) opredeliti z navedbo tehničnih parametrov (npr. merilno območje, meje detekcije, natančnost, linearnost, odzivni čas, pretok vzorca, komunikacijski protokol, standardi), gre pojasniti, da iz šestega odstavka 68. člena ZJN-3 (ki ga vlagatelj nepopolno citira in posledično tudi nepravilno interpretira) izhaja prepoved navajanja blagovnih znamk, tipov ali točno določenih proizvodov. Vendar pa ta prepoved ni absolutna in ima dve izjemi, in sicer, prva izjema, če to upravičuje predmet naročila, in druga izjema, če ni mogoče dovolj natančno in razumljivo opisati predmeta naročila. V slednjem primeru naročnik doda »ali enakovredno«.

Naročnik v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo upravičuje navajanje konkretnih proizvodov v tehničnih specifikacijah z navedbami, da s predmetnim javnim naročilom razširja obstoječo merilno mrežo, v katero je vgrajena oprema, ki je kot referenčna oprema navedena v Tehničnih specifikacijah. Naročnik je sam vzpostavil merilno mrežo; strojno opremo (tj. merilnike), ki je bila v času vzpostavitve merilne mreže dostopna na trgu, jo povezal po protokolih za izmenjavo podatkov v merilni sistem, izdelal je fizične celote (npr. ohišja), razvil je programsko opremo za zajem, arhiviranje in izmenjavo podatkov ter vzpostavil sistem vzdrževanja ter zagotavljanja sledljivosti meritev. Zamenjava obstoječega tipa merilnika z drugim tipom merilnikom bi lahko povzročila nedelovanje posamezne naprave; vgradnja drugega tipa merilnika bi od naročnika zahtevala razvoj in prilagoditev programske opreme za komunikacijo z novim merilnikom (z obstoječo programsko opremo drug tip merilnika ne bi deloval), prilagoditev obstoječe strojne infrastrukture, spremembe podatkovnih modelov in komunikacijskih vmesnikov, prilagoditev sistemov za validacijo in obdelavo podatkov, preprojektiranje ohišij in merilnih postaj zaradi drugačnih dimenzij oziroma priključkov opreme, spremembo vzdrževalnih protokolov, spremembo kalibracijskih postopkov, prilagoditev postopkov zagotavljanja sledljivosti meritev in zagotavljanja kakovosti podatkov. Predmet naročila zato upravičuje navedbo blagovne znamke, naročnik pa na drugačen način ne more dovolj natančno in razumljivo opisati predmeta naročila. Le merilnik, ki bi bil ustrezal vsem detajlnim tehničnim zahtevam, bi bilo mogoče povezati v sistem, da bi ta deloval.

Državna revizijska komisija sledi navedbam naročnika, katerim vlagatelj tudi ne nasprotuje, da je v obstoječi merilni sistem vgrajena oprema, ki je kot referenčna oprema navedena v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, in da je za nadaljnje nemoteno delovanje obstoječega merilnega sistema potrebna oprema, ki jo je mogoče povezati v merilni sistem. Upošteva navedeno in upošteva, da naročnik ne zahteva izključno referenčne opreme, ampak dopušča tudi drugo opremo ter upošteva, da naročnik predmeta javnega naročila ni opisal zgolj z navedbo točno določenih proizvodov, pač pa je v tehničnih specifikacijah določil zahteve, ki jih mora ponujena oprema izpolnjevati, Državna revizijska komisija ne more slediti navedbam vlagatelja, da je naročnik z navedbo točno določenih proizvodov v tehničnih specifikacijah, ravnal

v nasprotju s šestim odstavkom 68. člena ZJN-3. Navedbo točno določenih proizvodov v Tehničnih specifikacijah gre razumeti kot primer opreme, ki je skladna z naročnikovimi zahtevami. Ob tem gre poudariti, da je naročnik določil zahteve, ki jih mora ponujena oprema izpolnjevati, med drugim je glede merilnikov določil zahtevana merilna območja, zahtevane meje detekcije, zahtevano točnost, zahtevano linearnost, zahtevani odzivni čas, zahtevani pretok vzorca zraka, zahtevani komunikacijski protokol in standard, s katerim mora biti skladen ponujen izdelek. To pomeni, da je naročnik zahtevano opremo opisal z navedbo točno tistih tehničnih parametrov, s katerimi bi po mnenju vlagatelja naročnik lahko opisal predmet naročila, zato se kot neutemeljene izkažejo navedbe vlagatelja, da je naročnik »prednostno uveljavljal možnost navajanja konkretnih blagovnih znamk namesto določitve funkcionalnih specifikacij ali zahtev glede delovanja«.

Pritrditi gre navedbam vlagatelja, da mora naročnik, če tehnične specifikacije predmeta javnega naročila opiše s sklicevanjem na točno določene proizvode s pripisom »ali enakovredno«, vnaprej opredeliti tehnične lastnosti, na podlagi kateri bo presojal enakovrednost ponujene opreme z referenčno opremo, vendar pa Državna revizijska komisija ne more slediti navedbam vlagatelja, da iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ni razvidno, kateri parametri bodo relevantni za presojo enakovrednosti ponujene opreme z referenčno opremo. Res je sicer, da je naročnik na vprašanje potencialnega ponudnika glede opredelitve tehničnih parametrov, relevantnih za presojo enakovrednosti, navedel, da zahtevanih parametrov ne more objaviti, vendar ne gre spregledati, da je naročnik že v točki 2.1.A Tehničnih specifikacij navedel, da bo enakovrednost opreme presojal glede na tehnične karakteristike, funkcionalnosti ter kakovost, pri čemer je naročnik izrecno izpostavil hitrost delovanja, natančnost in zanesljivost delovanja, varnost delovanja, življenjsko dobo opreme, stroške vzdrževanja, funkcionalnost ter skladnost z zahtevanimi (ali enakovrednimi) standardi. Naročnik je na portalu javnih naročil pojasnil, da mora ponujena oprema izpolnjevati zahteve, kot so razvidne iz tehničnih specifikacij, pri čemer so relevantne vse zahteve iz tehničnih specifikacij, in da bo kot ustrezno štel opremo drugih proizvajalcev, pod pogojem, da ta izpolnjuje vse zahtevane tehnične, funkcionalne in merilne karakteristike ter omogoča vključitev v obstoječi sistem naročnika. Ne gre torej za situacijo, ko bi ponudniki morali preko navedbe referenčne opreme sami sklepati, katere tehnične zahteve mora izpolnjevati ponujena oprema, zato se kot nerelevantno izkaže sklicevanje vlagatelja na odločitve Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-152/2018, v kateri je Državna revizijska komisija ugotovila, da takratni naročnik ni določil lastnosti oziroma specifikacij, ki bodo pomembne za presojo enakovrednosti ponujene opreme z referenčno opremo, in na odločitvi Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-018/2023 in št. 018-074/2024 – slednji odločitvi Državne revizijske komisije se ne nanašata na ravnanje naročnika pri oblikovanju tehničnih specifikacij, pač pa na ravnanje naročnika pri pregledu ponudbe oz. pri presoji enakovrednosti ponujenega izdelka z referenčnim izdelkom.

Vlagatelj pravilno navaja, da ni mogoče pričakovati, da bi imela oprema, enakovredna referenčni opremi, povsem enake tehnične specifikacije kot referenčna oprema, saj prav zaradi razlik v posameznih lastnostih oz. specifikacijah določena oprema ni enaka drugi, vendar iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ne izhaja, da bi morala biti oprema drugih proizvajalcev v vseh lastnostih enaka referenčni opremi, vlagatelj pa takega dejstva niti ne konkretizira in ne dokaže. Vlagateljevi očitki, da naročnik zahteva, da se oprema drugih proizvajalcev popolnoma ujema z referenčno opremo, temeljijo na napačni predpostavki, in sicer, da naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni opredelil parametrov oz. lastnosti, na podlagi katerih bo presojal enakovrednost ponujene opreme z referenčno opremo.

V zvezi s smiselnimi navedbami vlagatelja, da nekatere zahteve, relevantne za presojo enakovrednosti ponujene opreme z referenčno opremo, niso relevantne za zaključek o funkcionalni enakovrednosti z referenčno opremo (pri čemer vlagatelj izpostavlja zahteve glede tehničnih rešitev, komunikacijskih protokolov, dimenzij in teže opreme), in v zvezi z navedbami,

da imajo ponudniki zgolj formalno možnost ponuditi enakovredno opremo, ker lahko naročnikove zahteve izpolni samo referenčni proizvod (pri čemer vlagatelj primeroma izpostavlja zahteve glede merilnika SO₂, in sicer zahteve glede ksenonske svetlobne svetilke s frekvenco 33 Hz, glede komunikacijskega protokola ter zahtev glede dimenzij in teže merilnika), gre poudariti, da dejstvo, da je posamezno tehnično specifikacijo ali njihovo kombinacijo mogoče izpolniti le z enim točno določenim proizvodom, še ne daje zadostne podlage za zaključek, da je naročnik oblikoval tehnične specifikacije v nasprotju z določbami ZJN-3. Slednji naročniku ne prepoveduje določitve tehničnih zahtev, s katerimi se omejuje konkurenca, ampak prepoveduje zgolj določitev takšnih tehničnih zahtev, s katerimi se neupravičeno omejuje konkurenca. V naravi same zahteve je, da ponudnike razvršča na tiste, ki določeno zahtevo izpolnjujejo, ter tiste, ki te zahteve ne izpolnjujejo in zato ne morejo sodelovati v postopku oddaje javnega naročila. Naročniki so v postopkih oddaje javnih naročil upravičeni postavljati zahteve, ki imajo za posledico razlikovanje ponudnikov, vendar le iz razlogov, ki so neposredno povezani s predmetom javnega naročila in so objektivno opravičljivi. Ni pa dopustno razlikovanje ponudnikov glede na kriterije, ki niso objektivno opravičljivi in pomenijo zlasti krajevno, predmetno ali osebno diskriminacijo, s čimer je določen gospodarski subjekt bodisi postavljen v bistveno slabši položaj bodisi je privilegiran, ne da bi za to obstajali utemeljeni razlogi.

V kolikor bi bilo treba vlagateljeve navedbe, vezane na zahteve glede merilnika SO₂, in sicer zahteve glede ksenonske svetlobne svetilke s frekvenco 33 Hz ter glede dimenzij in teže merilnika, razumeti na način, da vlagatelj zatrjuje, da naročnik nima objektivno opravičljivih razlogov, da zahteva merilnike SO₂ s takšnimi lastnostmi oz. na način, da bi moral naročnik dopustiti merilnike z drugačno tehnično rešitvijo in drugačnimi dimenzijami, gre ugotoviti, da vlagatelj navedenega z ničemer ne utemelji in ne pojasni. Upošteva drugi odstavek 15. ZPVPJN, v povezavi v povezavi s 13. členom ZPVPJN in 7. in 212. členom Zakona o pravnem postopku (Uradni list RS, št. 26/99 s sprem., v nadaljevanju: ZPP) je na vlagatelju trditveno in dokazno breme; vlagatelj je dolžan v zahtevku za revizijo navesti očitane kršitve ter dejstva in dokaze, s katerimi se kršitve dokazujejo – na vlagatelju je torej, da v zahtevku za revizijo konkretno navede in dokaže dejstva, ki omogočajo zaključek, da naročnik neupravičeno izključuje merilnike z drugačno tehnično rešitvijo od zahteve in merilnike z drugačnimi dimenzijami in težo od zahtevane. Vlagatelj tega bremena v predmetnem postopku pravnega varstva ni zmogel, saj je zgolj navedel, da naročnik z zahtevo glede ksenonske svetlobne svetilke s frekvenco 33 Hz izloča vse ostale proizvajalce, ki enakovredno (ali boljše) natančnost in funkcionalnost merjenja dosegajo z drugačnimi tehničnimi rešitvami, in da je tudi merilnik z drugačno tehnično rešitvijo in drugačnimi dimenzijami ter težo funkcionalno enakovreden referenčni opremi, ne da bi ob tem pojasnil, katero tehnično rešitev uporablja merilnik, ki bi ga želel ponuditi, in kakšne so dimenzije in teža merilnika, ki bi ga želel ponuditi. Upošteva vlagateljevo pomanjkljivo trditveno podlago niti ni mogoča presoja, ali je naročniku mogoče očitati kršitev, ker kot ustreznih ne sprejema tudi merilnikov s tehnično rešitvijo in dimenzijami, kot bi jih želel ponuditi vlagatelj, saj iz revizijskih navedb ne izhaja dejansko stanje, ki bi utemeljevalo zaključek, da je merilnik z drugačno tehnično rešitvijo od zahtevane in drugačnimi dimenzijami in težo od zahtevane enakovreden merilnikom z zahtevano ksenonsko svetlobno svetilko s frekvenco 33 Hz in zahtevanimi dimenzijami in teže. Ker je naročnik dolžan utemeljiti in upravičiti sporne zahteve oz. zatrjevati in izkazati obstoj objektivnih in strokovno utemeljenih razlogov, povezanih s predmetom javnega naročila, ki upravičujejo določitev tehničnih zahtev, s katerimi se omejuje konkurenca šele, če in ko vlagatelj zmore svoje trditveno-dokazno breme, vlagatelj pa trditvenega bremena ni zmogel, se trditveno in dokazno breme ni prevailo na naročnika, zato ni mogoče šteti, da bi moral naročnik upravičiti razloge za določitev zahtev, vezanih na ksenonsko svetlobno svetilko, dimenzije in težo opreme.

Vlagatelj tudi ne more uspeti z navedbami, da za zaključek o funkcionalni enakovrednosti ponujene opreme z referenčno opremo niso relevantni komunikacijski protokoli in da naročnik z zahtevo po lastniškem protokolu zahteva referenčno opremo. Vlagatelj zatrjuje, da čeprav

dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila določa standardni komunikacijski vmesnik (Ethernet z Modbus TCP), naročnik zahteva zaprt komunikacijski protokol referenčnega proizvajalca (tj. Horiba protokol), ki ni javno dostopen in dokumentiran. Slednje navedbe vlagatelja so protispisne, saj naročnik ni zahteval izključno »Horiba protokol«, kot to želi predstaviti, pač pa je kot podatkovni protokol določil »Horiba protokol (prenos podatkov in nastavitev merilnika) ali druga ustrezná rešitev na nivoju merilnika (protokol pretvornik)«. Naročnik torej ne zahteva izključno protokolov referenčnega proizvajalca, ampak dopušča tudi druge komunikacijske protokole, posledično pa se vlagateljeve navedbe o tem, da naročnik z zahtevo po komunikacijskih protokolih zahteva referenčno opremo, izkažejo neutemeljene.

Vlagatelj še navaja, da naročnik ni zagotovil zadostnega obsega informacij, potrebnih za pripravo ponudbe, saj ni razkril tehničnih informacij, ki bi omogočale izvedbo zahtevane integracije opreme v naročnikov merilni sistem. Pritrditi gre vlagatelju, da ponudniki, upoštevaje, da naročnik zahteva integracijo ponujene opreme v obstoječ merilni sistem AQOBERL in dopušča enakovredno opremo referenčni opremi, za pripravo dopustne in primerljive ponudbe potrebujejo tudi podatke, vezane na naročnikov sistem AQOBERL. S temi informacijami naročnik, kar je med strankama nesporno, ponudnikov z dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila ni seznanil. Naročnik je na portalu javnih naročil prejel več vprašanj v zvezi s protokoli, pri čemer je na očitke, da ni zagotovil tehničnih specifikacij interoperabilnosti, komunikacijskih protokolov, podatkovnih formatov, API vmesnikov in razvojnih zahtev, ki bi omogočale izvedbo zahtevane integracije, pojasnil, da za zajem potrebnih podatkov iz merilne mreže že razpolaga s programsko opremo in da bo zaradi velikega obsega podatkov omogočil ogled protokolov, ki so potrebni za zajem podatkov iz merilne mreže (glej vprašanje in odgovor, objavljen na portalu javnih naročil dne 25. 5. 2026 ob 16.38). Ob tem gre poudariti, da naročnik ni navedel, da bo omogočil ogled strojne opreme, kot to smiselno zatrjuje vlagatelj, temveč, da bo omogočil ogled protokolov, potrebnih za zajem podatkov iz merilne mreže.

Ne držijo zato navedbe vlagatelja, da naročnik zavrača razkritje podatkov, relevantnih za integracijo merilnikov v merilno mrežo AQOBERL, saj je naročnik gospodarskim subjektom omogočil, da se na ogledu seznanijo s podatki, potrebnimi za integracijo ponujene opreme v naročnikov sistem. Ne gre torej za situacijo, ko naročnik teh podatkov zainteresiranim gospodarskim subjektom ne bi želel razkriti – te podatke je bil naročnik pripravljen razkriti, vendar ne preko portala javnih naročil. Ker torej naročnik ne zavrača razkritja podatkov, relevantnih za integracijo merilnikov v merilno mrežo AQOBERL, gre vlagateljeve navedbe razumeti v smislu, da se vlagatelj ne strinja z načinom seznanitve s temi podatki. Vendar pa naročnik prek portala javnih naročil ni prejel vprašanja, vezanega na predviden ogled, oz. opozorila v smislu, da takšen način posredovanja podatkov, relevantnih za pripravo ponudbe, ni skladen z določbami ZJN-3. Ne držijo navedbe vlagatelja, da je naročnik gospodarske subjekte šele z odgovorom, objavljenim na portalu javnih naročil dne 8. 6. 2026, kar je po poteku roka za postavljanje vprašanj, seznanil, da ne bo objavil specifikacij za integracijo v sistem AQOBERL in napotil ponudnike na ogled. S tem odgovorom je naročnik zgolj ponovil informacijo, ki jo je ponudnikom posredoval že dne 25. 5. 2026. Ponudniki so bili s tem odgovorom tako seznanjeni, da naročnik teh podatkov ne bo posredoval preko portala javnih naročil, ampak na ogledu, zato bi lahko v zvezi s predvidenim ogledom vlagatelj, upoštevaje, da je rok za postavljanje vprašanj potekel dne 5. 6. 2026 ob 10.00, naročniku postavil vprašanje oz. opozoril, da se ne strinja s takšnim načinom podajanja relevantnih informacij. Niti vlagatelj niti katerikoli drug zainteresiran gospodarski subjekt prek portala javnih naročil naročniku ni zastavil vprašanja (oz. opozorila), povezanega z ogledom; niti v smeri, da ogled ni primeren način posredovanja informacij, niti v smeri, da ponudniki z vpogledom ne morejo pridobiti relevantnih informacij. Upoštevaje navedeno in upoštevaje, da iz navedb vlagatelja ne izhaja, da naročnik vlagatelju na morebitnem ogledu ne bi omogočil seznanitve s katerim od podatkov, relevantnim za integracijo merilnikov (iz navedb vlagatelja niti ni razvidno, da bi se ogleda udeležil), Državna revizijska komisija vlagateljevih očitkov, ki se

nanašajo na način pridobitve informacij, vezanih na integracijo opreme v sistem AQOBERL, skladno s tretjim odstavkom 16. člena ZPVPJN, ni vsebinsko obravnavala.

3. Sklepno

Državna revizijska komisija glede na vse navedeno ugotavlja, da je vlagatelj v okviru zahtevka za revizijo uspel izkazati naročnikove kršitve prvega odstavka 73. člena ZJN-3 pri oblikovanju sklopa 1, medtem ko naročnikovih kršitev pri oblikovanju tehničnih specifikacij v vseh sklopih (od 1 do 7) ni izkazal. Državna revizijska komisija je zato na podlagi druge alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN zahtevo za revizijo ugodila tako, da je postopek javnega naročanja v sklopu 1 - ob upoštevanju dejstva, da je konkretnem primeru rok za prejem ponudb že potekel in ugotovljenih kršitev ni mogoče sanirati z milejšim ukrepom – razveljavila v celoti, v preostalem delu, tj. v delu, ki se nanaša na sklope od 2 do 7, pa je Državna revizijska komisija zahtevek za revizijo zavrnila kot neutemeljenega. Vlagatelj kršitev naročnika v sklopih od 2 do 7 ni izkazal, za odpravo ugotovljenih naročnikovih kršitev pa ni potrebna razveljavitev celotnega postopka oddaje javnega naročila, ampak zadošča že razveljavitev postopka javnega naročanja v sklopu 1.

Skladno z določili tretjega odstavka 39. člena ZPVPJN Državna revizijska komisija naročnika napotuje, da v primeru ponovne izvedbe postopka javnega naročanja za predmet sklopa 1 tega izvede v skladu z določili ZJN-3 in ob upoštevanju ugotovitev Državne revizijske komisije iz te odločitve.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj zahteva povrnitev stroškov, nastalih v postopku pravnega varstva. Če je zahtevek za revizijo utemeljen, mora naročnik iz lastnih sredstev vlagatelju povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku (tretji odstavek 70. člena ZPVPJN).

Državna revizijska komisija je vlagatelju, skladno s 70. členom ZPVPJN in skladno z Odvetniško tarifo (Uradni list RS, št. 2/2015 s sprem.; v nadaljevanju: OT), kot potrebne priznala naslednje priglašene stroške:

- strošek dolžne vplačane takse za revizijski zahtevek v višini 4.000,00 EUR,
- strošek odvetniške storitve za zahtevek za revizijo v višini 1.171,20 EUR z DDV, ki ga je Državna revizijska komisija izračunala ob upoštevanju ocenjene vrednosti naročila, prve točke tar. št. 44 OT, višine točke, 22 % DDV ter višine stroška, kot ga je v zahtevku za revizijo (navzgor) zamejil vlagatelj,
- strošek odvetniške storitve za sestavo pritožbe kot obrazložene vloge med postopkom v višini 1.171,20 EUR z DDV, ki ga je Državna revizijska komisija izračunala ob upoštevanju ocenjene vrednosti naročila, druge točke tar. št. 44 OT, višine točke, 22 % DDV ter višine stroška, kot ga je v pritožbi (navzgor) zamejil vlagatelj,
- izdatke v pavšalnem znesku v višini 30,74 EUR z DDV, ki jih je Državna revizijska komisija izračunala ob upoštevanju priznane višine stroška odvetniških storitev za zahtevek za revizijo in pritožbo, tretjega odstavka 11. člena OT in ob upoštevanju vrednosti točke in 22 % DDV.

Državna revizijska komisija vlagatelju ni priznala priglašene stroška za odvetniške storitve za (1) sestavo vloge z dne 13. 7. 2026, s katero se je vlagatelj opredelil do predloga naročnika, da se mu dovoli sklenitev pogodbe v sklopih od 2 do 7, in (2) sestavo vloge z dne 20. 7. 2026, s katero se je vlagatelj opredelil do navedb naročnika v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo, saj stroška v konkretnem primeru nista bila potrebna (peti odstavek 70. člena ZPVPJN v povezavi z osmim odstavkom istega člena, pa tudi drugi odstavek 2. člena OT). Navedbe vlagatelja v omenjenih vlogah niso bile bistvene in niso pripomogle ne k hitrejši ne k enostavnejši rešitvi zadeve. Državna revizijska komisija vlagatelju tudi ni priznala priglašene presežka nad

priznanimi stroški za izdatke v pavšalnem znesku po 11. členu OT, saj upoštevajoč skupno priznano vrednost storitve za njegovo priznanje ni pravne podlage.

Državna revizijska komisija je tako vlagatelju kot potrebne priznala stroške v višini 6.373,14 EUR. Ker je vlagatelj z zahtevkom za revizijo uspel delno, je Državna revizijska komisija odločila, da se mu, v sorazmerju z doseženim uspehom v postopku, ki ga glede na sklope revizijskih očitkov ocenjuje na 1/2 (vlagatelj je uspel z zahtevkom za revizijo v delu, ki se nanaša na oblikovanje predmeta sklopa 1, ne pa tudi v delu, ki se nanaša na oblikovanje tehničnih specifikacij), povrne le 1/2 potrebnih stroškov, nastalih v postopku pravnega varstva, tj. 3.186,57 EUR (drugi odstavek 154. člena ZPP v povezavi s prvim odstavkom 13. člena ZPVPJN).

Državna revizijska komisija je tako vlagatelju priznala stroške v višini 3.186,57 EUR, ki mu jih je dolžan povrniti naročnik v roku 15 dni od prejema tega sklepa, po izteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila. Višjo stroškovno zahtevo vlagatelja je Državna revizijska komisija zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper to odločitev upravni spor ni dovoljen.

Predsednica senata:
mag. Zlata Jerman, univ. dipl. prav.,
članica Državne revizijske komisije

Vročiti:

- naročnik,
- vlagatelj – po pooblaščenju,
- RS MJU.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.